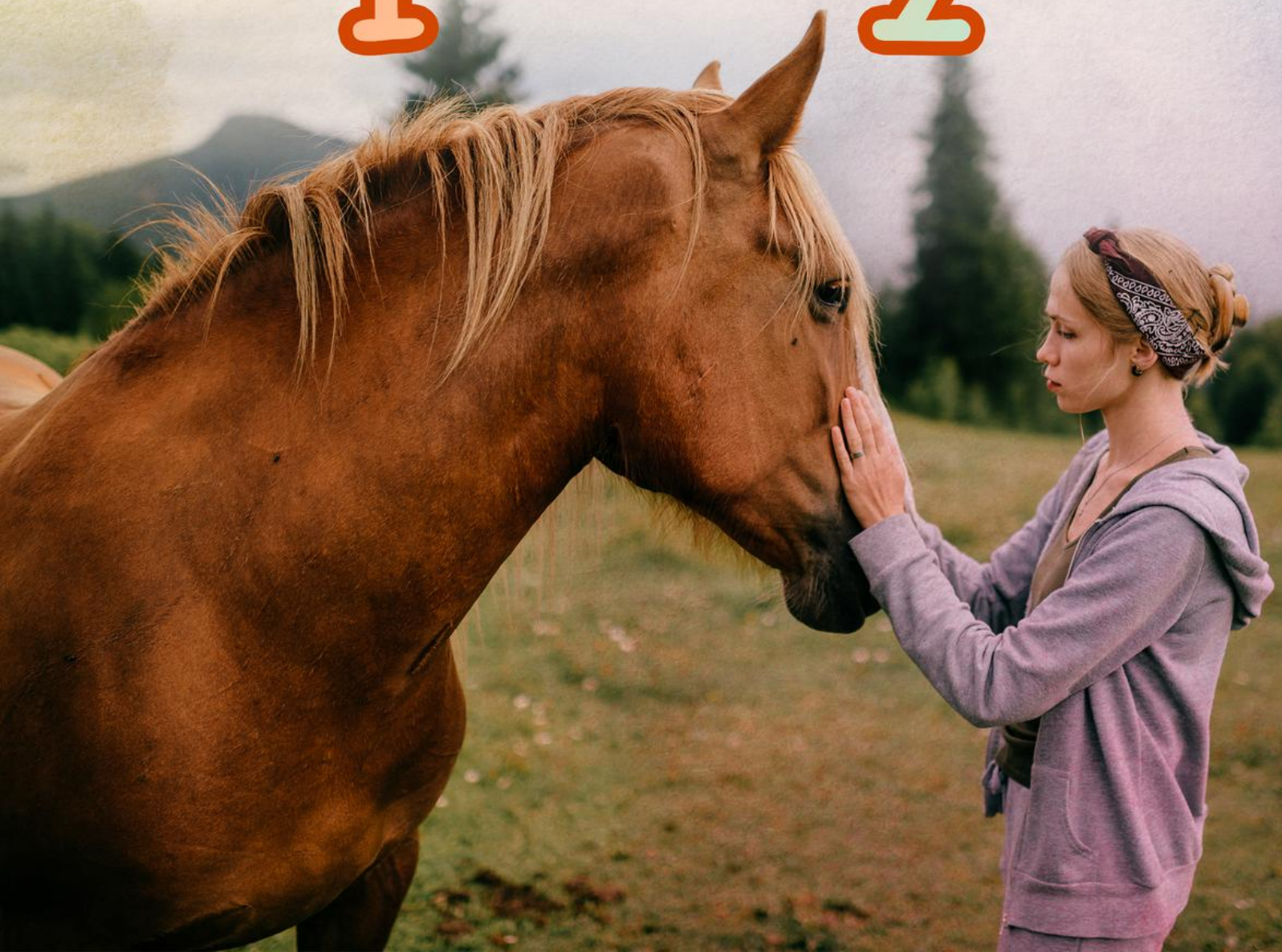

Den skrämda ponnyn

Patricia
Leitch

 SAGA
EGMONT

Den Patricia
skrämda Leitch
ponnyn

Patricia Leitch

Den skrämnda ponnyn

Saga

Den skrämnda ponnyn
är översatt från engelska av Gunvor Håkansson efter
Rebel pony

Omslagsfoto: Shutterstock
Copyright © 1980, 2019 Patricia Leitch och SAGA Egmont, an imprint
of Lindhardt og Ringhof A/S Copenhagen

All rights reserved
ISBN: 9788711864913

1. E-boksutgåva, 2019
Format: EPUB 2.0

Denna bok är skyddad av upphovsrätten. Kopiering för annat än
personligt bruk får enbart ske efter överenskommelse med Saga samt
med författaren.

Lindhardtogringhof.dk

Saga är ett förlag i Lindhardt og Ringhof, ett förlag inom Egmont-
koncernen

Mirre pratade lugnande medan hon gled in i boxen. Jack stängde dörren bakom henne.

Fuxen svängde runt och slog bakut. De järnklädda hovarna dundrade mot boxväggen. Mirre kände hur hjärtat bankade, men hon stod alldeles stilla.

— Lugn, lilla ponnyn. Stilla nu, sa hon.

1

Den röda rosetten fladdrade glatt i tränset när Mirjam Kerrack galopperade den svarta ponnyn runt banan i täten för pristagarna.

— Så ja, Gypsy, viskade hon. Lugn!

Fingrarna gled längs tyglarna, och hon satt hårt ner i sadeln när hon kände ponnyn samla sig innan han bockade.

Och vilken bockning det blev! Han satte ner huvudet och bakhovarna flög rätt upp mot skyn. Åskådarna flämtade till och ryggade bakåt vid stängslet, men Mirre flyttade sig inte en tum i sadeln.

— Tok, sa hon och klappade ponnyn på den glänsande halsen.

Han *fick* bära sig åt, det gjorde ingenting nu. Han hade vunnit den röda rosetten och kunde göra som han ville.

Hon red ut från banan och bort till det ställe där hennes pappa stod och pratade med en äldre man och en flicka med flätor. Flickan såg ut att vara omkring tio år, lika gammal som Mirre. Nu sprang hon fram och slog armarna om halsen på Gypsy.

— Vad bra, skrek hon. Vad bra att du vann! Nu köper farfar säkert Gypsy åt mej. Det sa han att han skulle göra om han placerade sej. Och nu när Gypsy blev etta måste han göra det.

Mirre svängde sig ner ur sadeln.

— Fint, sa hon och kände sig väldigt mycket äldre och förståndigare än den andra flickan.

Pappa blir glad om han tar Gypsy, tänkte hon.

Herr Kerrack handlade med jakthästar och ponnyer. Han hade gott rykte om sig i trakten som pålitlig hästhandlare. Kunderna kunde vara säkra på att det bara var förstklassiga hästar han köpte och sålde, och att uppgifterna han lämnade var riktiga.

— Jag kommer över i morron och gör upp, hörde hon den äldre mannen säga till pappa, när de skakade hand.

— Han har bestämt sej, sa herr Kerrack till Mirjam när de andra hade gått. Gypsy kommer att passa dem precis. Det är en bra ridhäst dom får. Och en som flickan kan klara.

— Jag trodde att han skulle bocka mitt under uppvisningen, sa Mirre.

— Ja, jag såg det, medgav pappa. Men du manade på honom i tid. Han kommer snart att sluta med det där. Han *har* faktiskt slutat. Det var väl spänningen och upphetsningen på tävlingen som fick honom att vilja bocka igen.

Gypsy hade tillhört stallet sedan februari, och man hade nu hunnit till juli. Hon kom så väl ihåg den dag då han hade kommit från Irland. Hon mindes de vilda ögonen som hade stirrat ut mellan spjälorna i transporten, och hur han hade klättrat ner för baklämmen och börjat bocka i samma ögonblick han kände fast mark under hovarna.

Hon tänkte på allt arbete, alla timmar i manegen, som hade förvandlat upprorsmakaren till den välskolade ponny som just hade blivit champion i tävlingen för juniorer på Green Show.

Och nu skulle de sälja honom! Snart skulle han vara borta och hon skulle aldrig få se honom mer.

Hon tog av sig ridhjälmen och strök undan det långa ljusa håret. Det borde inte betyda något.

Jag borde ha vant mej vid det nu, tänkte hon. Det har varit likadant så länge jag kan minnas. Jag har haft massor

med ponnyer att rida men aldrig någon egen.

Pat Linton kom travande på sin ponny. Hon gick i samma klass i skolan som Mirre och hon var ägare till en lurvig brun ponny som hette Tupper.

— Grattis, ropade hon. Den där avskyvärda domaren tittade inte ens åt oss. Han skickade ut oss som om vi hade varit rena lorten. Du är lycklig du, som har så fina hästar att rida.

— Han är såld, sa Mirre och gned Gypsy på halsen. Den där gamle mannen du såg köpte honom till sitt barnbarn.

— Å, ja så, sa Pat. Fast det bryr du dej väl inte om? Du måste vara van vid det nu.

— Nej, det gör jag väl inte, svarade Mirre. Han får det bra hos dom.

Fast hon *brydde* sig om det. Pappa skulle skratta om han fick höra det. Inte ens Pat trodde att det gjorde henne något att ponnyn som hon hade ridit och skolat och älskat skulle säljas.

— Skulle du bry dej om, om du var tvungen att sälja Tupper? frågade hon plötsligt.

— Å, men det är väl skillnad! Jag skulle aldrig drömma om att sälja Tupper! Han är min. Det är inte alls på samma sätt, menar jag.

Mirre ryckte på axlarna.

— Har du anmält dej till hoppningen? undrade Pat.

— Ja, svarade Mirre. Jag ska hoppa fru Davenports nya bruna Blake. Hon vill se honom hoppa på banan, innan hennes lilla Pia kommer hem från internatet och vågar livet på honom.

— Ja jag ska hoppa Tupper, suckade Pat. Och då vet du hur det går.

Mirre fnissade.

— Du får tre vägringar redan vid första hindret, och om dom låter dej försöka en gång till, fast du egentligen är ute,

och då hoppar han hur elegant som helst.

— Alldeles, sa Pat. Jag ska försöka få liv i honom nu. Det skulle kunna tänkas att han räknar fel och hoppar redan tredje gången.

Jag skulle inte bry mej om ifall jag hade en ponny som inte vann jämt och samt. Han fick gärna vara som Tupper och vägra. Bara han var min, tänkte Mirre långtansfullt, när hon såg Pat rida sin väg.

Fast riktigt så var det förstås inte. Han fick inte vara vilken häst som helst, utan en särskild.

Böljande som en resårmadrass störtade Tupper tre gånger mot första hindret men tvärstannade varje gång så att Pat flög upp på halsen på honom. Efter tre vägringar blåste domaren i visselpipan, och så gick de ut i kort galopp.

— Vad var det jag sa, skrek Pat till Mirre som stod och väntade på att det skulle bli hennes tur att hoppa.

— Osmak, sa Mirre men tittade knappt åt Pat och Tupper.

Hon koncentrerade sig helt på Blake, den bruna ponnyn som hon skulle rida, och på banan som hon skulle hoppa. Den såg lätt ut men dubbelhindret verkade besvärligt. Av Blakes uppförande slöt hon sig till att han hade varit med förut. Ögonen blickade förstående och han spetsade de vackra öronen. Då och då stack han huvudet i vädret och gnäggade gällt.

När han kom in på banan stegrade han sig halvt om halvt och satte av i full galopp mot hindren. Hon fick honom i balans och tog honom runt banan, men av tio hinder rev han nio.

Då han skulle ut sköt han iväg som en raket och var nära att sopa omkull en funktionär i förbifarten.

— Pia får nog sitta lite säkrare i sadeln, om hon ska rida dej, gubbe lilla, sa Mirre och kämpade för att få honom i

trav.

Hon hade fortfarande besvär med att lugna honom när hon kom fram till transporten, där fru Davenport stod och talade med Mirres pappa. Utom fru Davenport stod där en elegant dam som Mirre inte kände, och en pojke som såg ut att vara son till henne.

— Han gav dej fullt upp att göra. Stygging där, kvittrade fru Davenport och rörde vid Blakes nos med fingertopparna. Jag har just kommit överens med din pappa om att han ska ta hand om Blake en månad framöver. Pia reser utomlands i nästa vecka och kommer inte tillbaka förrän i mitten på augusti. Du som är en sån duktig liten jockej kan säkert lära honom hoppa som han ska innan dess.

Hon log mot Mirre. Men det var bara läpparna som log, de blekblå ögonen förblev kyliga. Hon daskade till Blake på nosen med handskarna. Så vände hon sig om och fortsatte samtalet med herr Kerrack.

Mirre gjorde en ful grimas bakom ryggen på henne. Hon kunde tänka sig roligare saker än att använda sommarlovet till att skola en ponny åt Pia Davenport.

Plötsligt upptäckte hon att pojken stod och iakttog henne. Han flinade glatt, precis som om han gissat sig till vad hon tänkte och höll med om det.

Hon log tillbaka och tänkte att han verkade hygglig. Var kunde han bo någonstans? Han såg ut att vara lite äldre än hon. Det mörka håret var lockigt och munnen var bred.

— Nej, jag ska inte dit, hörde hon den välklädda damen säga. Men Jack kommer säkert. Om ni hittar en ponny som passar, kunde han rida den på prov.

— Du kan följa med i Land Rovern om du vill, sa herr Kerrack till pojken.

— Tack, men jag klarar mej på egen hand, svarade pojken.

Mirre, som höll på att tränsa av Blake, tänkte att han såg ut att vara den sorten som alltid ville klara sig på egen hand.

— Du gör väl ditt bästa med ponnyn? sa fru Davenport till henne när hon tog adjö. Pia är så ivrig på den, och hon kommer att bli *så* besviken om han inte är klar för showhoppning när hon kommer hem från Spanien.

— Dom andra två, vad var det för ena? undrade Mirre när sällskapet hade hunnit utom synhåll.

— Dom heter Dunn, svarade Mirres pappa. Hon är änka och skriver detektivromaner. Dom har flyttat in på Halla. Och nu vill hon att jag ska se mej om efter en ponny åt pojken. Jag sa att vi skulle till hästmarknaden i Brent nu på måndag, men hon hade inte tid att komma. Hon skulle till London på en vecka. Jack, däremot, kunde komma. Fast han verkade inte så särskilt angelägen.

Medan Mirre lindade ponnyernas ben för färden hem till stallet, funderade hon missbelåtet på framtiden. Gypsy var såld, och hon skulle få arbeta i timmar och timmar med Blake. Öva samlad trav under nedsittning för att få honom i jämvikt.

— Om jag inte vore jag ändå, utan nån annan, tänkte hon.

— Stå still, sa hon skarpt till ponnyn, medan hon virade de blå lindorna runt hans vackra svarta ben.

I fantasin ordnade hon plötsligt om livet för sig. Det var *hon* och inte den mörka självständiga pojken som hade flyttat in på Halla. Hon, som skulle fara till Brent nu på måndag och köpa en egen ponny, en ponny som ingen kunde ta ifrån henne och som hon skulle arbeta med tills den blev bäst i hela världen.